

Regeringen vil fjerne statistik over arbejdsulykker

Regeringen vil fjerne tusindvis af arbejdsulykker fra statistikken ved at ændre reglerne for, hvornår en ulykke skal anmeldes. Hvor en enkelt dags fravær i dag er nok, skal der fremover gå mindst tre dage, før hændelsen registreres. Dermed vil over en tredjedel af alle arbejdsulykker – svarende til ca. 18.000 om året – forsvinde på papiret, men ikke i virkeligheden.

Loven kan kun ses som et forsøg på at skjule problemerne og svække arbejdernes mulighed for at stille krav om bedre arbejdsmiljø. For ulykken forsvinder ikke – den bliver bare usynliggjort.

● Regeringen har fremlagt et lovfor-slag, der skal lempe anmeldereglerne for arbejdsulykker, "så en arbejdsulykke, der udelukkende anmeldes på baggrund af fravær (fraværskriteriet), kun skal anmeldes, såfremt arbejdsulykken har medført mindst 3 dages fravær fra tilskadekomnes sædvanlige arbejde ud over tilskadekomstdagen, i stedet for ved blot én dags fravær, som efter de nugældende regler. Fraværskriteriet gælder både efter arbejdsmiljøloven og arbejdsskadesikringsloven, så lempelsen ønskes gennemført på begge områder."

Ifølge de seneste data anmeldes der årligt knap 50.000 arbejdsulykker i Danmark. Omkring 18.000 af disse medfører 1–3 dages fravær ud over skadedagen. Med den nye lovændring vil 36 % af alle arbejdsulykker ikke længe- re skulle registreres i statistikkerne.

"Hvis du fjerner arbejdsulykkerne fra statistikken, får du ikke færre ulykker – du får bare færre sandheder."

Søren Jespersen, arbejdsmiljøansvarlig, Malernes Fagforening, Storkøbenhavn

Arbejdsulykker forsvinder ikke, uden der skal handles, derfor er det meget mere bekvemt at lade som om, de ikke eksisterer. Altså, arbejderne har stadig mén, så den konkrete hændelse og dens følger er ikke forsvundet, men sagen er væk fra den virkelighed, der har betydning, både hvis der kommer senfølger for den, der er kommet til skade, men ikke mindst når der skal stilles krav om bedre arbejdsmiljø, faciliteter og redskaber.

Lettelse af administrative byrder bruges som et figenblad for den nye lovgivning. Arbejdsgivernes "byrde" ved at lade en kontoransat sidde og udfylde en blanket er minimal, også økonomisk. Det sande billede handler om at stække de værktøjer, arbejdere har for at stille krav til lovgivning og overenskomster.

Arbejdere får ofte skylden for, at de ikke har passet på sig selv, men det er netop humlen i sagen: Hvordan tænker regeringen, man skal passe på sig selv og sine arbejdskammerater, hvis viden om arbejdsulykker ikke samles sammen og bredes ud? I magthaver-

nes verden skal virkeligheden gemmes væk af hensyn til profit.

Arbejderklassens interesser er, at alle erfaringer fra ulykker, også mindre ulykker eller nærvæd hændelser, eller langvarig påvirkning af forskellige stoffer skal indhentes og bruges for at forhindre, at det sker igen. Det er en kamp om viden, og handling. Den viden der kommer af at registrere alle hændelser, skal omsættes til krav til mere sikkerhed både nu og her, men også for de næste generationer. Arbejderklassens interesser er i direkte modsætning til kapitalen, der ønsker at skrue tiden tilbage; desto mere de skruer tempoet op, desto flere penge tjener de.

Det skal forlanges, at der tages fat om problemerne, 50.000 ulykker er et enormt antal, at folk kommer til skade, er kun et symptom på de bagvedliggende årsager. Skal tallet ned skal tempoet ned, ansatte skal kunne forstå, hvad der bliver skrevet og sagt, have de relevante uddannelser og nødvendige værne- og hjælpemidler. Ingen skal høste profit af arbejdsforhold, der fører til arbejdsulykker. Lange arbejdsdage og højt tempo betyder profit på bekostning af ulykker. Byggepladser, der ikke er tilstrækkeligt oplyst, ryddet op osv., sparer arbejdsgiverne penge, men koster skader. Hver branche har sine farer, men fælles er at dem der betaler er arbejdere.

Løfter om billige boliger og kollegier er løgn og bedrag

● Der har været byggeboom i mange danske storbyer, også i København. Men priserne på lejligheder er samtidig galoperet i vejret, så det er helt umuligt at finde et sted at bo på almindelige lønninger, medmindre man har en gigantisk opsparing. Kapitalismens såkaldte markeds kræfter kan tydeligvis ikke løse opgaven, og den almene sektor er blevet bundet på hænder og fødder af lovgivning og den kommunale forvaltning.

I København har den almene sektor ventet i årevis på at få byggetilladelse til at opføre ungdomsboliger eller mindre og billige almene boliger. Almene boliger, der er blevet lovet af den ene overborgmester efter den anden, uden det er blevet til noget.

Arbejderfamilier, sygeplejersker og skolelærere m.fl. med helt almindelige lønninger er blevet drevet ud af København i takt med byen vokser, brokvartererne er blevet saneret og der har været et byggeboom.

Særligt omkring studiestart mærker mange unge det ekstra pres på boligmarkedet. De fleste videregående uddannelser og studiejobs er koncentreret i de fire største byer København, Odense, Århus, og Aalborg, men især i København har man gjort det nærmest umuligt at finde bolig, der passer til en SU.

På landsplan blev omkring 60.000 ansøgere optaget på videregående uddannelser her til sommer, dvs. universitets, arkitekt, ingeniør, handelskole, professionsbacheloruddannelser mm. (De uddannelser der kræver en eller anden grad af gymnasiebaggrund). En relativt mindre andel af de optagne, på mellem 2.293 og 3285 ansøgere, er opgjort som studerende fra udlandet, eller studerende med "anden adgangsgivende eksamen fra udlandet". Her ikke medregnet studerende fra Grønland og Færøerne.

Et tilsvarende antal starter på en erhvervsuddannelse, dvs. elever og lærlinge til industrien, byggeområdet, kontor og handel, samt omsorg sundhed og pædagogik. Det er normalt lidt yngre mennesker der stadig bor hjemme, og uddannelsesstederne ligger spredt flere steder rundt i landet. Og det selvom et stort antal må pendle til storbyerne, fordi nogle uddannelser kun kan tages i de største byer, men også for at få en læreplads eller et arbejde.

I 2024 var der 12 gange så mange studerende på videregående uddannelser i København og på Frederiksberg, som der er almene ungdomsboliger i de to kommuner, viser tal fra Danmarks Almene Boliger. Også i Københavns nabokommuner er der kø til almene ungdomsboliger. Over halvdelen af de studerende i København bor til leje privat, især nye førsteårsstuderende, hvilket hænger sammen med at der er langt flere private værelser/lejligheder end almene kollegieværelser til rådighed.

Konsekvensen er høj husleje – studerende i private lejemål betaler i snit 42% mere i husleje end dem i almene ungdomsboliger.

Økonomisk stærke familier har bedre muligheder for at skaffe deres studerende børn en bolig

Hvor studerende uden rig baggrund

må kæmpe om for få kollegier, dyre værelser eller bo langt væk fra der studie eller læreplads, kan studerende med rige forældre ofte flytte ind i en pæn lille ejerlejlighed tæt på studiet.

En gennemsnitlig 2-værelses ejerlejlighed er helt forbi mulighederne på en SU. Priserne er op til 12.750 kr./md. i København, omkring 7.900 kr. i Århus og 6.500 kr. i Odense. Men ikke alle unge behøver at rejse pengene selv. Særlige finansieringsmodeller – først og fremmest forældre køb – skaber særlige muligheder for studerende fra velstillede hjem.

Forældre køb vil sige, at forældre køber en ejerlejlighed (eller et hus) og lejer det ud til deres barn under studiet. Forældre køb er især udbredt i de dyre studiebyer. En analyse fra Danmarks Statistik viser, at 9% af alle ejerlejligheder i København og Aarhus ejes som forældre køb, og andelen er endnu højere for små lejligheder (50-74 m²) – i København er hele 17% af disse mindre ejerlejligheder forældre købt. Det skævvrider sammen med andre spekulationsmodeller som airbnb ikke kun adgangen til boligmarkedet, men påvirker også de unges studievalg, efter forældrenes indkomst.

Gode sunde boliger, der er råd til, er ikke et spørgsmål der skal overlades til politikere og spekulanter, det er klassekamp.

Første september – Antikrigsdag!

Mod oprustning og krig

● 80 år efter afslutningen på 2. verdenskrig tilspidnes konflikterne overalt i hastigt tempo, og krigsfaren vokser konstant – også i Tyskland. Krigen i Ukraine og det vedvarende og stadigt mere eskalerende folkedrab på det palæstinensiske folk i Gaza har allerede kostet hundredtusindvis af mennesker livet og ødelagt livet for millioner. Et fællestræk her er, at Tyskland som våbenleverandør spiller en afgørende rolle i fortsættelsen af disse krige, både i Ukraine og i Gaza. Og tjener på det – tjener på hundredtusindvis af menneskers død, tjener på lidelse, elendighed og ødelæggelse.

Våben "Made in Germany"

Tysklands forbundskansler, Friedrich Merz', beslutning om at standse leveringen af våben, der kan bruges til folkedrabet i Gaza, kommer alt for sent, er derudover dybt hyklerisk og må forstås i direkte sammenhæng med den stadig bredere modstand i den tyske befolkning mod våbenleverancer til Israel. Kun 17 procent går ind for en uændret fortsættelse af våbenleverancerne; 73 procent kræver som minimum stærke begrænsninger. Uden dette pres ville den tyske regering ikke have ladet denne lukrative forretning gå fra sig.

For våbenleverancer til hele verden – også til aktive krigsområder – betaler sig ikke kun i form af milliardomsætning for rustningskoncernerne. De spiller også en central rolle i varetagelsen af den tyske stats strategiske interesser, fordi de gør det muligt at støtte de regeringer, kræfter og grupper i andre lande, som fører den mest nyttige kurs for den tyske kapital. De gør det muligt at gøre disse regeringer, kræfter og grupper afhængige og aktivt udnytte dem til egne interesser. Dertil kommer en yderligere, yderst nyttig effekt, som i sammenhæng med regeringskursen de seneste år har fået særlig relevans: våbeneksport i stor stil sikrer ikke kun den tekniske knowhow til produktion af topmoderne våben i Tyskland, men sikrer samtidig eksistensen af store produktionsskapaciteter i rustningsindustrien og danner dermed fundamentet for lan-

dets egen, pludselige og kraftige oprustning.

Tysklands rolle i verden

"Styrkelsen af Bundeswehr (den tyske hær) er vores politiks højeste prioritet. Den tyske regering vil fremover stille alle økonomiske midler til rådighed ... for at blive Europas stærkeste konventionelle hær." Friedrich Merz, 14. maj 2025.

Klarere end forbundskansler Merz kunne man næppe have udtrykt den tyske stats imperialistiske interesser. "Krigsduelighed" var i går; i dag hedder det fuld fart mod stormagtsstatus. 100 mia. euro i særfond til Bundeswehr var i går; i dag hedder det 500 mia. euro i særfond til krigsparat infrastruktur, ophævelse af gældsbremse for militærbudgettet og 215 mia. euro om året til oprustning (svarende til fem procent af BNP og næsten halvdelen af forbundsbudgettet). Tyskland i spidsen for Europa, ikke kun økonomisk, ikke kun politisk, men nu også udtrykkeligt militært. Det er, hvad den tyske stat ser i EU: et middel til sin opstigning på verdensscenen. Som verdens tredjestørste økonomiske magt og Europas protektor vil den tyske kapital nu endelig opnå det, der ikke lykkedes i to verdenskrige: Endelig konkurrere med de helt store om verdens opdeling, endelig en plads i solen.

Oprustning på alle fronter

Disse stormagtsambitioner fra den tyske kapital erklæres uomgængelige. Det gør den nuværende forbundsregering også klart, når Merz taler om, at man til oprustningen vil "stille alle finansielle midler til rådighed". Det bliver tydeligt, når centrale politiske beslutninger, som 500- mia. euro-særfonden eller ophævelsen af gældsbremsen, piskes igennem på en fuldstændig udemokratisk måde af et parlament, der for længst er stemt ud.

Det bliver tydeligt, når ytrings- og forsamlingsfriheden indskrænkes, og fredsprotester mødes med massiv politivold. Det bliver tydeligt, når der i Tyskland åbent blæses til "krigsduelig-

hed", når især Tyskland påtvinger EU fælles forsvarsudgifter på 800 milliarder euro, og når man forsøger at vinde eller indkalde de unge til en snarlig tysk krigsdeltagelse på skoler, på jobmesser, gennem sociale mediekampagner og med en "ny" værnepligt. Alle tegn peger mod krig.

Hvad der er brug for nu:

En bred front, tværs gennem samfundet, mod krig, oprustning og sociale nedskæringer. Som led i krigsforberedelserne bliver ikke kun demokratiske rettigheder, men også velfærdsstaten angrebet og beskåret skånselsløst. Nedskæringer i sundhedsvæsenet eller på universiteterne, angreb på sociale ydelser som pension og sygesikring, forringelse af arbejdsforholdene i den offentlige sektor, Berufsverbote 2.0 (de facto har efterretningstjenesten i flere delstater mulighed for at standse ansættelse), udbygning af politistatsmetoder og frem for alt den drastisk stigende krigsfare, også for os i Tyskland.

Konsekvenserne af oprustningen og krigsforberedelserne væltes over på den arbejdende befolkning, hvis levevilkår allerede er blevet hurtigt og mærkbart forværret af de seneste års inflation. Mod dette er det nødvendigt at organisere modstand og hurtigt opbygge en bred fredsbevægelse, der formår at forene den arbejdende befolkning ud fra deres fælles interesser. Kun på den måde kan der skabes en effektiv modvægt til den tyske stats krigspolitik. Det kræver også, at fagbevægelsen deltager aktivt. Derfor skal spørgsmålet om kampen krigsoprustning sættes på dagsordenen, ikke mindst i fagforeningerne.

Fælles kamp mod oprustning, krig og sociale nedskæringer!

Stop alle våbenleverancer fra Tyskland!

Ingen amerikanske mellemdistanceraketter i Tyskland!

Øjeblikkelig våbenhvile i Ukraine og i Gaza

Af Arbeit-Zukunft, medlem af CIPOML

APK inviterer til offentligt møde:
**Styrk solidariteten med det
palæstinensiske folks kamp**

**Torsdag den 4. september kl. 17-18.30
i Oktober Bogbutikker eller ONLINE**

● Israels krig mod palæstinenserne er skærpet med udbredt hungersnød brugt som våben og Israels plan om at evakuere Gaza og bortfjerne 900.000 palæstinensere – kulminationen på det zionistiske projekt med folkedrab og etnisk udrensning. I denne situation kommer en række stormagter, der i bund og grund støtter og udruster Israel med en genoplivning af den bedrageriske idé om en tostatsløsning. Presset fra den stadig mere omfattende solidaritetsbevægelse kræver et svar fra politikerne. Men deres "løsning" forudsætter, at en selvstændig palæstinensisk organisering er udraderet, modstanden nedlagt og at palæstinenserne underlægger sig en ledelse med tætte bånd til Israel.

Hvad er den palæstinensiske modstands mål med et Palæstina "Fra floden til havet" og hvad er den aktuelle situation. Dette er emner som Arbejderpartiet Kommunisterne lægger op til en debat om på vores offentlige møde.

Målet for Palæstinasolidariteten er et levende Palæstina, fra floden til havet, hvor alle slags folk kan bo og hvor alle fordrevne palæstinensere kan vende tilbage. Der er intet grundlag for en tostatsløsning.

Israels zionistiske apartheid står afsløret som en illegitim koloni, der med imperialismens støtte har undertrykt det palæstinensiske folk og arabiske nationer siden 1948.

Deltag i debat og aktivitet!

Dokumenter fra APKs seneste kongres som bog

Udviklingen af klassekampen kræver et stærkt kommunistisk parti er overskriften på Centralkomiteens beretning til Arbejderpartiet Kommunisternes 10. kongres (september 2024), der også er brugt som titel på denne bog. Den indeholder beretningen og andre kongresdokumenter, der giver analyse og baggrund, samt peger fremad på de handlinger som kan styrke arbejderklassens kamp mod borgerskabet og imperialismen.

Pris 120 kr. Find denne bog og mange andre udgivelse i Oktober Bogbutikker. Eller skriv til info@oktobernet.dk

Kontakt APK mail:
apk@apk2000.dk

Læs om APKs politik, program mm. på
www.apk2000.dk

APK København
Oktober Bogcafé
Frederikssundsvej 116 B
2700 København
kbh@apk2000.dk
facebook:
OktoberKbh

APK Odense
Oktober Bogbutik
Skibhusvej 100
5000 Odense C
odense@apk2000.dk
facebook:
OktoberBogbutikFyn

APK Århus
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88
8000 Århus C
aarhus@apk2000.dk
facebook:
OktoberBogsalgAarhus

ARBEJDERPARTIET KOMMUNISTERNE

Følg klassekampens begivenheder på KPnet.dk